

Інвалід

Петро Ребро

Зустрів я днями земляка Луку.
Чого це він якийсь похмурий, кислий?
Похнюпивсь бриль, неначе на суку,
І вуса, як у рака, геть обвисли.

— Гей, схаменись, — кричу, — ти ще не вмер!
Поглянь, деньочок видався прекрасний!
— Ет, — каже, — чи ж до лірики тепер,
Як я, по суті, інвалід нещасний?

— Що?! — Я від несподіванки аж зблід.
Дивлюсь — є голова, є руки, ноги. —
Який же ти до дідька інвалід?
Та ти ж бикові навіть скрутиш роги!

— Тьху, — від досади чвиркнув він на брук.
(Мовляв, прилип, як до вікна замазка). —
Коли людина геть не має рук,
Яке життя, скажи мені, будь ласка?

— Не маєш рук? Та не жартуй, Лука.
Чи, може, хочеш обдурити друга?
Я ж бачу: ось — одна твоя рука,
А ось, наскільки розумію, друга!

Ізнов скривились губи у Луки:
— Мені, повір, повіситися впору,
Адже отам не маю я руки! —
І пальцем показав кудись угору. —

Хтось був би там, то влаштував де слід —
Щоб і портфель, і крісло в позолоті...
А так я, бачиш, круглий інвалід —
Тож мучуся на рядовій роботі.